

[Flemming Jensen]

Efter ministerens tale kunne jeg for så vidt nøjes med at frafalde, men det er jo ikke normalt. Jeg skal give udtryk for, at jeg er ganske enig i det, ministeren siger, og så vil jeg i øvrigt føje til, at jeg også – og det er jo egentlig en pudsig situation – er enig med forslagsstillerne, når de taler om »det meget værdifulde mediepolitiske forsøg«.

Det, som ved loven af 27. maj 1981 blev sat i gang, er kommet til at sætte sig ganske betydelige spor. Jeg skal naturligvis ikke her forsøge at vurdere kvalitet eller smag, men bare sige, at de bedste af nærsenderne opfylder en væsentlig mission ved at knytte nogle lokalsamfund sammen og gøre det lokale liv nærværende for flere end før. Set ud fra den betragtning er der ikke tvivl om, at liberaliseringen var et skridt på den rette vej, selv om det er for tidligt at foretage noget, der blot ligner en endelig vurdering.

Selvfølger koster eksperimentet penge, og selvfølgelig kan man altid bruge flere penge, men jeg må måske erindre om, at igangsætterne stort set kendte eller måtte kende de økonomiske betingelser, da de søgte og fik tilladelse.

Jeg må måske også erindre om, hvad der står i »Forsøg med nærradio og lokal-TV«, side 10: »Det var fra starten en principiel forudsætning, at en lokal radio- og fjernsynsvirksomhed skulle være baseret på lokal finansiering.« Også dette vidste igangsætterne.

Derfor må jeg være enig med ministeren i, at det skal fastholdes, at forsøgsperioden må køre til ende på de betingelser, der gjaldt, da vi startede. Den lokale islæt er afgørende, og med i forsøget hører vel, om radioen eller TVet er så lokalt engagerende, at de kan samle en betydelig kreds omkring sig, en kreds, der som fanklub eller støttemedlemmer, eller hvad man nu vil kalde det, kan sikre senderens eksistens.

For en radio er det i øvrigt ikke så forfærdelig mange medlemmer eller så mange penge, der kræves. Blot at åbne for statskassen løser imidlertid ikke problemet. Det fortæller os nemlig aldrig, hvor stor interessen egentlig er, og hvor lokal interessen egentlig er. Det får vi først den endelige afklaring på, når vi ser, om den virkelig opfattes som den lokale sender, der breder sig over alle lokalsamfundets områder. Statspenge kan i stedet for at sikre forsøgene forvride dem, og det vel så meget mere, som der næppe, håber jeg da, er

et flertal, der tror på, at den endelige, den permanente, løsning skal statsfinansieres.

Mange lokalradioer har lært at skaffe sig kapital, ofte i samarbejde med foreninger i lokalområdet, hvad der også er værdifuldt. Lad os nu se det initiativ blomstre, så vi også, når forsøgene udløber, her kan få vidt forskellige erfaringer.

Sander (V):

I tilslutning til ministeren og til det konservative folkepartis ordfører har jeg selvfølgelig ikke meget at tilføje, for jeg er meget, meget enig med disse.

Vi må erkende, at de lokale radio- og TV-forsøg har økonomiske problemer, men de er vel selvskabte for en stor dels vedkommende, først og fremmest vel nok fordi der er for mange af slagsen. Som ministeren gjorde opmærksom på, har vi omkring 130 forsøg, og det er en ordentlig mundfuld, ikke mindst hvis vi ser det i sammenligning med Sverige, hvor der tilsvarende kun er 20 forsøg.

Ud fra venstres synspunkt er det selvfølgelig herligt med en sådan mangfoldighed, men nu har det altså vist sig, at der ikke er økonomisk basis for, at disse mange forsøg kan køre. Så må man erkende resultatet, som er, at der er nogle, der må give op undervejs.

Ud over de mange forsøg skal vi nok også rette opmærksomheden mod ambitionsniveauet. Mange startede beskedent, men der viste sig en kolossal interesse for disse forsøg ude i befolkningen, og dermed har man på samme tid skruet ambitionsniveauet op, og det er klart, det koster penge, ikke alene til Koda, men naturligvis også i den daglige drift. Derfor er antallet og ambitionsniveauet selvfølgelig en væsentlig årsag til, at mange har dette problem i dag.

Fra venstres side erkender vi, at den økonomiske situation resulterer i, at vi skal have et udskilningsløb i gang, og det føler vi at vi lige så godt kan få nu som på et senere tidspunkt.

Hvis det er således, at vi nu med forslaget fra socialdemokratiet og SF giver en slags kunstigt åndedræt, udsætter vi blot det tidspunkt, hvor nogle af disse stationer må lukke. Jeg er fuldstændig enig med ministeren i, at det er meget naturligt, at der i en forsøgsperiode – og ikke mindst med de mange, der er – er nogle, der må give op og sige: der er